

Мужні хлопці на потужних «тачках»

Коли Україна опинилася в ситуації, де потребувала захисту кожного, хто здатен тримати в руках зброю, Олександр Бобошко та Олексій Годунов вчинили за принципом «Дій сьогодні, бо завтра може бути пізно». Вони завантажили свої потужні автомобілі під зав'язку найнеобхіднішим і зі своїми «залізними кінцями» відправилися служити на «гарячий» кордон.

4
стор.

Нейтральний тупик: наслідки та перспективи

Суперечки щодо можливої участі України в Організації Північноатлантичного договору точаться в суспільстві ще із донезалежних часів. Адже одні політичні сили вважають, що вступ до НАТО — це єдиний спосіб забезпечити реальну воєнну безпеку та, зрештою, не втратити незалежності. Інші вбачають наслідками такого кроку лише провокування Росії. ...

6
стор.

ПРИКОРДОННИК УКРАЇНИ

№ 33 (5431)

5 ВЕРЕСНЯ 2014 РОКУ

ГАЗЕТА ДЕРЖАВНОЇ ПРИКОРДОННОЇ СЛУЖБИ УКРАЇНИ

ЗАСНОВАНА У 1943 РОЦІ

Дзвоники патріотизму та національної свідомості

пролунали нещодавно
у сотнях українських шкіл

Нині маленьким українцям є на кого рівнятися, і це не люди з далекого минулого, а герої, які живуть поміж нас і ті, хто життям розрахувався за щасливе майбутнє Батьківщини. На святкових лінійках першого вересня у всіх українських школах, крім тих, що знаходяться на підконтрольній окупантам території, хвилиною мовчання вшанували загиблих героїв, добрим словом згадали воїнів, які відстоюють цілісність і незалежність України. Цьогорічне свято знань було несхожим на інші. В багатьох класах додалося нових обличчя — дітей, які вимушено переїхали з небезпечних районів. Широку підтримку у вчителів, батьків і дітей отримала ініціатива замість придбання святкових букетів віддати кошти на потреби АТО та багато інших. Про це — у нашій тематичній добірці.

5
стор.

ЗА МИНУЛИЙ ТИЖДЕНЬ

Державний кордон України перетнуло
1,73 млн. **377** тис.
осіб транспортних засобів

Затримано за незаконне перетинання кордону **27** осіб з них **6** незаконних мігрантів

Вилучено **10** од. зброї **3** од. боєприпасів **257** кг нарк. речовин

Затримано товарів і вантажів, що незаконно переміщувалися через державний кордон, на **3,2** млн. грн.

КОРОТКО ПРО ГОЛОВНЕ

■ «Стіни» бути...

Уряд України розпочинає проект «Стіна» для будівництва реального кордону між Україною та Росією, виступає за нову оборонну доктрину України, в якій Росія має бути визнана державою-агресором, та надання Україні спеціального статусу особливого партнера НАТО номер один. Про це заявив Прем'єр-міністр України Арсеній Яценюк на засіданні Уряду під час представлення Плану дій «Відновлення України».

Світлана ДЕЙЧУК

■ Благодійність без податків

Народні депутати підтримали зміни до Податкового кодексу щодо оподаткування благодійної допомоги. Згідно з ними у період АТО та до кінця наступного року після її завершення звільняється від податку на доходи фізичних осіб благодійна допомога органам державної влади, представники яких беруть участь в АТО, а також членам сімей поранених і загиблих героїв. Також визначено механізм не включати до загального місячного (річного) оподаткованого доходу суми коштів, отриманих фізичними особами (які внесені до Реєстру волонтерів АТО) на банківські рахунки для надання благодійної допомоги. Крім того, платникам податку на прибуток підприємств передбачається включати до інших витрат звичайної діяльності суми коштів або вартість засобів забезпечення, а також виконаних робіт та наданих послуг, які добровільно перераховані на потреби учасників АТО.

Андрій КУЧЕРОВ

■ Військо отримало додаткові кошти

Військовий збір Міністерства оборони у серпні приніс до державного бюджету 287,1 млн. грн., а у вересні може принести близько 500 млн. грн., – повідомив Голова Державної фіскальної служби України Ігор Білоус. 31 липня депутати ухвалили зміни до Податкового кодексу, згідно з якими тимчасово, до 1 січня 2015 року, введено новий загальнодержавний військовий збір за ставкою 1,5% з доходів фізичних осіб у формі зарплати, заохочувальних і компенсаційних виплат, інших виплат і винагород. За оцінками уряду, введення військового збору дозволить додатково залучити до держбюджету 2,9 млрд. гривень. При цьому Міністерство фінансів України у ході обговорення проекту держбюджету на 2015 рік ухвалило рішення підготувати пропозиції про продовження терміну дії військового збору у розмірі 1,5% на весь 2015 рік.

Василь ДРОЗДОВ

ОФІЦІЙНО

Президент прискорює призов

Президент України Петро Порошенко підписав Закон «Про внесення змін до законів України «Про військовий обов'язок та військову службу» та «Про засади запобігання і протидії корупції».

Сергій ПОЛІЩУК

Закон № 1634-VII врегулює законодавство задля сприяння переходу Збройних Сил України до комплектування особового скла-

ду на контрактній основі, а також спрощення процедури і скорочення часу, необхідного для здійснення призову громадян на військову службу у разі виникнення кризової ситуації, що загрожує національній безпеці України, оголошення рішення про

проведення мобілізації та (або) введення правового режиму воєнного стану. Крім того, закон встановлює такі терміни служби для контрактників: для рядового складу – 3 роки, сержантського і старшинського складу – від 3 до 5 років. ■

АКТУАЛЬНО

НАТО наближається

Парадокс, але агресорською поведінкою проти вступу України в НАТО Росія лише підштовхує нашу Державу шукати механізмів колективного захисту. І Північноатлантичному альянсу альтернатив тут немає. Соціологи відмічають, що завдяки Москві нині вже більшість українців підтримують приєднання України до Альянсу. І державна верхівка активізувала свою роботу у цьому напрямку.

Олег БОЙКО

– Відповідно до рішення РНБО Уряд України вносить на розгляд Парламенту Закон «Про скасування позаблокового статусу української держави» та «Про відновлення курсу України на членство в НАТО», заявив недавно на засіданні Уряду Прем'єр-міністр України Арсеній Яценюк. Крім цього, за кілька днів до саміту НАТО у Великобританії, де запланована зустріч з Україною у форматі 28+1, Кабмін схвалив проект Указу Президента України «Про затвердження Річної національної програми співробітництва Україна-НАТО на 2014 рік». Документ, роз-

роблений ще 2013 року, через зміну складу Уряду та принципово нову внутрішню та зовнішньополітичну ситуації пережив суттєве доопрацювання, повідомили в МЗС. Серед іншого враховувались особливості співпраці в умовах збройної агресії Російської Федера-

ції проти нашої держави. Зокрема, стороною НАТО розроблено додаткові механізми інтенсифікації співробітництва у всіх сферах, а також збільшено фінансування практично всіх існуючих програм співпраці з нашою державою.

Окрім цього, Центральна виборча комісія зареєструвала повідомлення про проведення зборів громадян щодо всеукраїнського референдуму стосовно вступу України до НАТО. Результатом цієї ініціативи має стати проведення відповідного референдуму одночасно з достроковими парламентськими виборами 26 жовтня, повідомили в партії «Батьківщина», яка і стала ініціатором такого плебісциту.

Що ж до скептиків, то на їхнє одвічне питання – а чи прийме нас Альянс, відповів Генсек організації Андерс Фог Расмуссен. «Кожна країна має право самостійно приймати рішення в сфері політики безпеки. Я не збираюся вмішуватися в політичні дискусії в середині країни. Проте якщо Україна виконає необхідні критерії для вступу в НАТО, в тому числі скасує пункт про позаблоковий статус, вона має шанс стати членом Альянсу», – заявив Андерс Фог Расмуссен на прес-конференції в Брюсселі. ■

СПІВРОБІТНИЦТВО

Демаркації білоруської ділянки – «зелене світло»

Президент Республіки Білорусь 1 вересня підписав Указ № 422 «Про демаркацію Державного кордону Республіки Білорусь з Україною». «Прийняття Указу викликано необхідністю реалізації статті 3 Договору між Республікою Білорусь і Україною про державний кордон від 12 травня 1997 року» – наголошує прес-служба Президента Білорусі.

Світлана ДЕЙЧУК

Документ передбачає встановлення особливих умов щодо ефективного витрачання бюджетних коштів при проведенні робіт з демаркації ділянки українсько-білоруського державного кордону.

Довідково: перший прикордонний знак на українсько-білоруському кордоні встановили 13 листопада 2013 поблизу монумента Дружби Народів, який знаходиться недалеко від населеного пункту Сеньківка. Демаркаційний договір між Україною і Білоруссю набув чинності 18 червня 2013 року. ■

«Швидкий тризуб» відточуватиме майстерність

Андрій КУЧЕРОВ

З 16 по 26 вересня на території України пройдуть спільні військові навчання ЗСУ з силами Сполучених Штатів Америки. Приймаючою стороною виступить Західна Україна, зокрема – Яворівський навчальний центр, що в Львівській області, на кордоні з Польщею. У навчаннях буде задіяно більше 1 тисячі солдатів, включаючи військовослужбовців США та їхніх союзників.

Навчання носять назву Rapid Trident («Швидкий тризуб»). НАТО

розглядає дані навчання як свідчення підтримки України з боку альянсу без прямого військового втручання в конфлікт.

США і НАТО помітно активізували військову присутність на території східноєвропейських союзників через агресивну політику Росії. Зокрема, цієї осені в Східній Європі пройдуть масштабні військові навчання, на яких вперше в країні Балтії будуть переправлені танки США. Також на майбутньому саміті Альянсу в Уельсі НАТО розгляне питання про розгортання нових баз у Східній Європі, а також питання створення десятитисячних сил швидкого реагування. ■

СХІДНИЙ КОРДОН

«Сусідські» відносини...

Наче «бомба» розірвалася в інформаційному просторі звістка про обстріл з артилерійських установок катерів Маріупольського загону Морської охорони «Гриф» та «Калкан». Вони знаходилися в 3-х милях від берега в районі населеного пункту Безіменне. Як стало відомо, у результаті обстрілу на «Грифі» виникла пожежа, внаслідок чого він затонув. На порятунок екіпажу прибули інші катери Морської охорони, завдяки чому врятовано 8 моряків, з яких 7 – з пораненнями та опіками. Пошуки ще двох моряків тривають.

Андрій КУЧЕРОВ

Наступного дня поранених прикордонників перевезли до Одеського госпіталю прикордонного відомства, де їх відвідав Голова Держприкордонслужби Микола Литвин. Під час візиту він дізнався про стан здоров'я постраждалих, перебіг лікування та подякував їм за мужність в охороні державного кордону України.

Крім того, очільник прикордонного відомства напередодні провів нараду щодо ситуації, пов'язаної з обстрілом морських катерів. Він заслухав керівників морського управління Адміністрації Служби та Маріупольського загону і вніс зміни в систему охорони морської ділянки, а також прикриття узбережжя Азовського моря.

Тим часом обстановка на державному кордоні, особливо в межах Донецької та Луганської областей, залишається напруженою. Державна прикордонна служба

України продовжує комплекс заходів щодо охорони та оборони азовського узбережжя, контролю за державним кордоном в зоні бойових дій по другому рубежу. Водночас відзначається зростання активності російських військових підрозділів на ділянці відділу прикордонної служби «Красна Талівка» (Луганська область). Встановлено, що на напрямку населених пунктів Можайівка (Російська Федерація) – Герасимівка (Україна), на території суміжної держави у безпосередній близькості від лінії кордону займає позиції військова техніка – до 5 одиниць самохідних артилерійських установок.

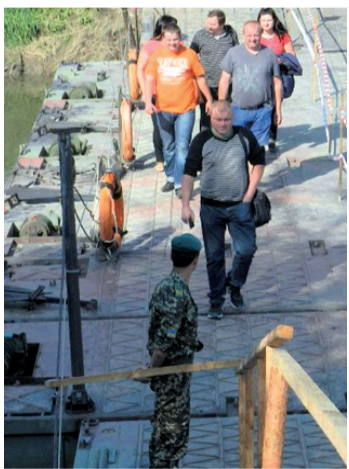
Зазнали охоронці кордону і втрат. Наряд, який рухався на автомобілі «УАЗ», в районі населеного пункту Саханка (поблизу Маріуполя) вступив у бойове зіткнення із загonom бойовиків. Прикордонники викликали підкріплення та до його приходу стримували натиск противника. Внаслідок бою один прикордонник загинув та 3 отримали поранення різного ступеня тяжкості. Того ж дня група прикордонників, що здійснювала патрулювання на автомобілях в бік державного кордону, в районі населеного пункту Роза Люксембург вступила в бойове зіткнення з сепаратистами. Втрат з нашого боку не було.

Також продовжується ведення повітряної розвідки російськими військовими за допомогою БПЛА. Зокрема, прикордонний наряд на контрольному посту «Чаплінка» (Херсонська обл.) на висоті до 2 км спостерігав один БПЛА, який рухався у напрямку від Армянська (АР Крим) до Макарівки (Херсонська обл.).

УКРАЇНА – ПОЛЬЩА

Добросусідський «Кордон 835»

Уже традиційно на ділянках західного кордону щорічно відзначаються Європейські дні добросусідства. Так, у Львівському загоні їх відзначали з червня по серпень. Та наймасштабнішими стали Дні добросусідства, що носили назву «Кордон 835».

Ярослава МЕЛЬНИК

Вшосте на українсько-польському кордоні, поблизу знака №835 (звідси й назва), що відноситься до відділу прикордонної служби «Морозовичі», українські та польські правоохоронці організовують для місцевих жителів спрощений порядок перетинання рубежу.

Як і в попередні роки, Дні добросусідства розпочалися з побудови понтонного моста,

що з'єднав Польщу та Україну. Тож учасники «Кордону 835» без проблем проходили паспортний контроль у пунктах пропуску, що тимчасово розгорнули правоохоронці безпосередньо на рубежі. За підрахунками прикордонників за цей період розмежувальну лінію перетнули майже 600 громадян, а сам захід з боку України відвідало близько однієї тисячі людей, адже дні добросусідства супроводжувалися й цікавою розважальною про-

грамою та народними гуляннями.

Молитвою за мир в Україні відзначали українці разом із поляками свято Успіння Пресвятої Богородиці на відділі «Белз», куди прийшло понад 350 людей.

Велика кількість учасників Днів добросусідства на Львівщині вкотре стала свідченням співпраці, товариства та дружніх стосунків між нашими державами, а головне – між нашими народами.

ФОТОФАКТ

Солдат зі Спецназом спішать на допомогу

Перші вантажівки-всюдиходи вітчизняного виробництва вже спішать на кордон. Держприкордонслужба недавно отримала першу партію автомобілів КраЗ-5233ВЕ «Спецназ» та КраЗ-6322 «Солдат». Цей транспорт допоможе охоронцям рубежу ефективно переміщувати особовий склад та вантажі навіть у дуже важкопрохідну місцевість. Зокрема, ці вантажівки можуть долати водні перешкоди глибиною до 1,5 м, сніжний покрив до 0,6 м, автомобіль уверенно працює в діапазоні температур від -50 до +60°C та на висоті до 5 тисяч метрів над рівнем моря. Крім цього, вантажівки обладнані системою централізованої підкачки шин, а також лебідкою для самовитягування чи буксирування.

ГАРЯЧІ БУДНІ

Торг людьми не вдався

На Одещині нещодавно ліквідували міжнародний канал торгівлі людьми, який мав забезпечити живим товаром країни Європи задля подальшої там сексуальної експлуатації. 58-річну іноземку затримали в аеропорту «Одеса», коли та супроводжувала українок 20 та 22-ох років до публічних будинків однієї з країн Балканського півострова. В такий спосіб жінка заробляла собі на кусок хліба. Своїх жертв зловмисниця вишукувала через всевітню павутину. Наживкою послужили розповіді про забезпечення комфортних умов проживання й захмарну оплату праці. Як доказ серйозності своїх намірів жінка навіть приїхала до Одеси та оплатила витрати на поїздку. Від біди дівчат врятували одеські прикордонники разом із співробітниками управління боротьби зі злочинами, пов'язаними з торгівлею людьми. Як стало відомо, жінка мала передати «партію товару» іноземному власнику нічних закладів, за що сподівалася отримати «гонорар» у розмірі 10% від зароблених секс-рабіннями грошей. Горесутенерці «світить» від п'яти до дванадцяти років ув'язнення.

Валентина ЛАЗАРЧУК

М'ясна контрабанда по-сумськи

Дії двох правопорушників, котрі намагалися незаконно перетнути сумський кордон, швидше нагадують сюжет із серії анекдотів про двох кумів, аніж контрабандистів. 47-ми та 49-річний чоловіки, напхавши повні мішки м'яса, зібралися непомітно перевезти його за рубіж. Все б нічого, але не так уже й легко сховати 800 кг м'яса. Тож усе завантажили на свої «УАЗи». Але за кількості метрів од рубежу прикордонники відділу «Свеса» затримали горе-контрабандистів. У підсумку все вилучене м'ясо передали співробітникам митниці, а обом чоловікам доведеться відповідати у суді.

Роман ТКАЧ

Куриво без акцизу замовляли?

Перевіряючи прилеглу до кордону територію прикордонники відділу «Гребеники» Котовського загону помітили доріжку слідів, що привела їх до приватного помешкання місцевого жителя. Під час подальшого обшуку будівлі прикордонники разом із податківцями виявили 18 тисяч пачок курива іноземного виробництва без акцизних марок. А на Волині прикордонники Луцького загону спільно зі співробітниками СБУ, зупинивши для огляду автомобіль «Опель», знайшли в ньому 80 пачок сигарет без акцизу на суму понад 360 тис. гривень.

Ігор ПЛЕТЕНЬ

Мужні хлопці на потужних «тачках»

Ці двоє – люди справи і тут не посперечаєшся. Коли Україна опинилася в ситуації, де потребувала захисту кожного, хто здатен тримати в руках зброю, вони вирішили, що деякими бюрократичними формальностями можна й знехтувати. Олександр Бобошко та Олексій Годунов вчинили за принципом «Дій сьогодні, бо завтра може бути пізно». Вони завантажили свої потужні автомобілі під зав'язку найнеобхіднішим на передовій і зі своїми «залізними кіньми» відправилися служити на «гарячий» кордон.

Михайло КАБЛАК

Обидва ці чоловіки – кияни. До зустрічі в прикордонні вони один одного не знали. Кожен з них є самодостатньою людиною, але не зміг всидіти в комфортному житлі на м'якому дивані, переглядаючи новини про те, як день за днем терористи та іноземні загарбники все нахабніше ведуть себе на рідній землі, вбивають, калічать людей, знищують інфраструктуру...

Їх важко назвати мобілізованими, адже ні перша, ні друга, ні третя хвиля мобілізації не зачепили б цих чоловіків. Виборюючи право виконати свій обов'язок вони не раз оббивали пороги військкоматів. І, варто сказати, першу битву в своїй військовій кар'єрі – битву з бюрократією кожен з них по-своєму виграв.

Олексій Годунов уже й місце майбутньої служби собі придумався. Кілька місяців тому він телефонував у Одеській загін Морської охорони, хотів приєднатися до сухопутного походу його бійців на Схід. Проте чиновники ставили палки в колеса. «Осіб вашого, 1969 року народження не призиваємо», – відповідав военком. Десятки разів чув Олексій Леонідович від співробітників військкомату, що є занадто «дорослим» для військової служби.

Він переконував, що більше потрібний на передовій, що пороху в порохівниціх ще огого, а досвід строкової служби в спецпідрозділах Радянського Союзу може знадобитися у

боротьбі з військово-терористичною навалою. І таки переконав – отримав на руки мобілізаційне розпорядження. З цим документом Олексій вирішив не прямувати до постійного місця розташування підрозділу, чи на додаткову підготовку... навіщо час гаяти? Він на марші приєднався до колони моряків-прикордонників, що прямувала на Схід. І згодом став ангелом-охоронцем для багатьох із цієї колони... Також його позашляховик виявився і робочою конячкою для патрулювання на бездоріжжі, й чарівною скарбничкою, адже в ньому Олексій Леонідович привіз бронезилети, тепловізори, радіостанції, прилади нічного бачення, приціли... Більш того, на службу він приїхав зі своєю (офіційно зареєстрованою) зброєю.

Олександр Бобошко теж довго переконував співробітників військкомату, що його місце в зоні проведення

АТО. Проте йому дорікали, що він у свої майже 40 жодного дня у війську не служив. Дійшло до того, що Олександр Юрійович вирішив: будь-що стану на захист Батьківщини чи з відповідними документами від военкома, чи без них. Перебуваючи в Києві, цих папірців Олександр так і не дочекався. Придбав собі камуфляж, а також прикупив різне мілітаристське спорядження: засоби захисту й маскування, провіант, біноклі. Завантажив це у свій мікроавтобус та рушив на кордон. Мобілізаційне розпорядження на нього було виписано, коли Олександр уже фактично ніс службу.

Прикордонники прийняли новоприбулих побратимів на потужних повнопривідних авто як своїх. Кияни-добровольці разом з підрозділом виконували відповідні бойові завдання, здійснювали розвідку місцевості, супровід колон тощо. А у велике християнське свято – Преображення Господнього, яке ще називають Яблучним Спасом, Олексій і Олександр за сприяння керівництва територіального управління «Кордон» прийняли Присягу на вірність народу України.

За кілька днів після цього Олексій Годунов отримав тяжкі поранення. Уже наближався світанок. Аж тут о 04:25 ранку з боку сусідньої, але вже не дружньої держави смертоносним шквалом полетіли в бік прикордонників реактивні снаряди системи залпового вогню «Ураган». Олексій першим помітив їх і попередив встановленим сигналом. Цим він врятував життя побратимів, які перебуваючи на посту, встигли укритися від обстрілу. Нині герой лікується у військовому шпиталі. Його товариші по зброї бажають йому якнайшвидшого та повного одужання, ще більше моляться за здоров'я Олексія матері й дружини прикордонників, яким він урятував життя.

Варто зауважити, що навіть перебуваючи на лікарняному ліжку, думками Олексій Леонідович разом зі своїми побратимами і чим може намагається їх підтримати. Недавно підрозділ отримав від нього такі необхідні спеціальні носилки для перевезення важкопоранених у повній комплектації. Найближчим часом він планує надіслати товаришам по зброї ще один такий презент.

На фото: Присяга на вірність народові України.

TET-A-TET

Відхід через Росію, або Вжити після 49 обстрілів

Найзахідніше містечко нашої Батьківщини – Чоп вже тричі зустріло своїх синів-прикордонників зі східного кордону. В один із серпневих вечорів родичі, друзі та колеги дочекалися повернення групи чисельністю понад 50 бійців, які брали участь в антитерористичній операції. Серед них і ті 14, які змушені були відійти на територію Росії, коли проти них, беззбройних пішли танки... Наш співрозмовник – Олег – один із тих 14-ти. Протягом двох місяців він та ще півтори сотні воїнів мотоманевреної групи Західного регіонального управління у Луганській області протистояли бойовикам і зазнавали «братніх» обстрілів з території Росії.

Роман ПАВЛЕНКО

– Олега, розкажіть про перші дні перебування у складі мотоманевреної групи.

– З міста Чоп наша група в кількості 14 осіб вирушила на Львівщину, а вже за 6 діб ми прибули до Бердянська. Звідти вирушили до пункту пропуску «Успенка», далі – в район Червонопартизанська. На цій ділянці ми успішно забезпечували контроль за кордоном. За два тижні нас направили контролювати ділянку поблизу пункту пропуску «Ізварине». За ті дні ми вже звикли до збройних протистоянь, але на новому місці було «спекотніше» завдяки зусиллям не лише терористів, але й російських «Градів». Після трьох тижнів біля «Ізвариного» нам дали наказ повернутися на околицю Червонопартизанська. Поблизу Ізвариного ми несли службу у взаємодії з бійцями 72 та 79 бригад Збройних Сил, а біля Червонопартизанська діяли переважно самостійно.

– Якщо можливо так розділити, то протягом якого періоду відчувалося полегшення, а коли ситуація погіршувалась?

– Менш напруженою ситуація була під час оголошеного Президентом України перемир'я. В цей час найбільше дошкуляв мінометний вогонь з боку РФ, терористи вели себе стриманіше. Загалом

же щоденні обстріли як з тилу, так і з-за кордону з 21-ої до 4-ої ранку були буденною справою.

Майже зі стовідсотковою вірогідністю ми очікували на атаки через 30–40 хвилин після фіксування польотів «безпілотників». Загалом наша мотоманеврена група потрапляла під обстріл з «Градів», мінометів, гранатометів та мала вогневі контакти 49 (!) разів. Ми терпіли їх із двох сторін, але відповідати могли лише проти однієї – в тил. Крім того, територію недіючої жіночої колонії на околиці Червонопартизанська, де дислокувалася наша група, бойовики постійно обстрілювали з шахти та териконів, що знаходилися від нас на відстані близько 400–500 метрів.

– Як же під постійними обстрілами вдавалося виживати, налагоджувати дозabezпечення?

– Ми не лише всі вижили, але й поранень серед наших бійців зазнали лише 12 людей. Секретів виживання у таких умовах небагато і основний з них – це якісне облаштування фортифікаційних споруд. Всі сумніви щодо необхідності риття окопів відпали уже після першого обстрілу. Щодо матеріального забезпечення, то воно у нас було задовільним. Хоча певний час бракувало води та сигарет. Родичі, керівництво та волонтери постійно уточняли, чого нам бракує і відповідно до наших прохань формували вантаж. Посилки ми отримували з плановим дозabezпеченням.

– Яким чином розвивалися події, що змусли вашу групу відійти на територію сусідньої держави?

– Того дня, 3 серпня, обстріл наших позицій розпочався близько 13-ої години дня і продовжувався до світанку 4 серпня. Понад 15 годин наші позиції обстрілювали зі стрілецької зброї, гранатометів, мінометів і реактивних систем залпового вогню. За цей час було знищено все майно і техніку. Колишню колонію зрівняли з землею. Боєприпаси закінчувалися. А коли з тилу в наш бік пішли танки, командир групи здійснив доповідь вищому керівництву і було прийнято рішення відступити на територію РФ. Звісно, зброю ми також знищили.

Ті 200–300 метрів до російського пункту пропуску «Гуково» також були «незабутніми». Терористи навіть не думали припинити вогонь і продовжували стріляти в сторону Росії зі стрілецької зброї! Ми віді-

йшли останніми – десантники зробили це трохи раніше.

– Як відреагували на ваш візит російські «колеги»?

– Перед тим як пропустити вони кожного з нас обшукали. Згодом кілька вантажівками перевезли на західну околицю міста Гуково, де в цей час вже розгорталася наметове містечко. Поводилися з нами людяно: дали можливість прийняти душ, нагодували, забезпечили речовим майном, у кого була необхідність. Після цього покликали пресу – прибуло більше півсотні журналістів. Згодом кожен з нас мав бесіду з представниками ФСБ, яких цікавило чим нас обстрілювали, в який час і, головне, з яких напрямків. На останню відповідь була однозначною – «З тилу» (сміється). Інша відповідь могла б залишити нас «в гостях» надовго.

Протягом двох діб ми перебували у наметовому таборі. Першими російська сторона відпустила через пункт пропуску «Успенка» до України військовослужбовців 72 бригади, їх, беззбройних, після цього обстріляли терористи. Через українського консула ми передали вимогу про переміщення нашої групи через пункт пропуску «Новоазовськ». Що і було зроблено на третій день перебування в РФ. А далі була дорога додому.

– Що Ви відчували, коли повернулись у Закарпаття?

– Відчуття однозначно позитивні. Не дивлячись на досить пізній час повернення, нам влаштували дуже теплий прийом. Але бажання одне – скоріше б це все закінчилося. Будівлі виростуть нові, інфраструктура відновиться, поля заколосять новим врожаєм, а ось людей, які загинули, на жаль, не повернеш. Ми віримо, що наші побратими не дарма віддали своє життя за мирне майбутнє і сподіваємося, що скоро в Україні запанує мир і спокій.

Пролунав «прикордонний» дзвінок

Якщо раніше школярів зобов'язували приходити до школи у вишиванках хоча б на якісь тематичні вечори на кшталт пам'яті Тараса Григоровича, то цьогорічний День знань став загальнонаціональним святом навіть без попередження. Блакитно-жовті стрічки та сорочки з вишивкою пріємно тишили око і на святковій лінійці Оршанецької школи. І що цікаво, найбільше привертали увагу українські вбрання діточок, котрі разом із сім'ями вимушені були покинути рідні домівки й знайшли прихисток у істинно прикордонному поселенні.

Валентина
ЛАЗАРЧУК

Досі тутешня школа (має довгу офіційну назву — Навчально-виховне об'єднання «Дошкільний навчальний заклад — загальноосвітня школа І-ІІ ступенів №36») ще не мала такого великого набору в ряди першокласників. Розташована у військовому містечку, що прилягає до Навчального центру Держприкордонслужби в Оршанці, вона виховувала в основному дітей прикордонників, але нерідко сюди відправляли й дітей прилеглих населених пунктів — адже черкашани знають, що тут дають хороші базові знання. Та нинішнього року 1 вересня за парти цієї школи сіли аж 14 першокласників. Серед них і один вимушений

біженець зі Сходу країни. Ще троє навчатимуться в 7 та 9 класах. Як уже згадувалося, на превелике здивування, дітки, котрі тікали зі східного пекла, на святі демонстрували найкрасивіші національні вбрання, про державну символіку уже й згадувати не варто. Перед початком урочистої лінійки школярі жваво спілкувалися, і що важливо — новоприбулі діти почували себе наче вдома. Принаймні й школярі, і їхні батьки та вчителі намагалися зробити для цього все необхідне.

Яким би піднесеним не був настрій того дня у всіх присутніх, святкову лінійку все ж розпочали з хвилини мовчання за загиблими на Сході України.

— Не зробити цього просто не мали морального права, — зауважує директор школи Світлана Онопрієнко. — В

гарячих точках України побували майже всі військовослужбовці Навчального центру ДПСУ, багато хто з них не повернувся. Школа з Центром завжди жили як одне ціле. І хоча в основному допомогу надавали прикордонники, школа теж намагалася приносити користь військовослужбовцям. Тому трагедія для всіх нас спільна.

Далі все проходило за сценарієм, що приблизно повторювалося того дня практично в кожній українській школі. Але оскільки Оршанецька школа все ж таки не зовсім звичайний навчальний заклад, тож була тут одна відмінність. Тих, хто вперше одягнув на себе шкільну форму перед строем виводили не старшокласники, а вчорашні випускники школи, котрі сьогодні вже гордо носять прикордонний однострій.

Державний стяг строювим кроком перед лінійкою також вносив прикордонник.

Із напутнім словом до гостей свята звернувся настоятель місцевого православного храму отець Євгеній. У палкій, душевній промові він не оминув прикладів героїчних вчинків «зелених кашкетів» та підкреслив, що молодому поколінню є на кого рівнятися. Після чого благословив учнів і їхніх батьків, а також учителів. Апогеєм усіх урочистостей став, звичайно, перший дзвінок. І тут весь обряд також був огорнутий прикордонним духом — першокласниця, донька військовослужбовця Навчального центру, міцно сиділа на плечах колишнього випускника школи, а сьогодні вже повноцінного захисника українських рубежів. У своїх рученятах вона впевнено стискала металевий дзвінок. Разом вони успішно впоралися із завданням — прозвучав сигнал, що відкривав перший у новому навчальному році урок. Як і по всій Україні, вчителі посвятили школярів у дорогу серця кожного українця тему «Україна — єдина країна».

Ще підлітки, але вже справжні громадяни

Цей День знань у столиці України явно вирізнявся з-поміж минулих «перших дзвоників». В тренді першого вересня-2014 були вишиванки, синьо-жовті прапорці, а також кульки й стрічки таких самих кольорів. Усі виступи, промови були просякнуті нотами патріотизму та важливості моменту, який переживає наша Держава. Серед іншого на святкових лінійках Дарницького району згадували лідерів районної ради старшокласників «Стріла», яких учителі, учні, батьки вітали гучним і багатократним: «Молодці!».

Замість літнього відпочинку старшокласники «Стріла» вирішили допомогти країні і взяли підтримувати поранених прикордонників, які лікуються у відомчому шпиталі в Києві. Паралельно діти включалися в різні інформаційно-патріотичні акції та долучилися до збору благодійної допомоги на обмундирування, спецзасоби, техніку та провіант для воїнів кордону. Про свої враження від цієї роботи в нашу газету написала одна з лідерів Дарницької районної ради старшокласників «Стріла», учениця 11 класу Альбіна Шеремет (на фото):

— Ми не можемо зрозуміти жаху всієї ситуації, яку називають АТО, хоча ця аббревіатура геть не підходить для опису становища, в якому перебуває наша країна. Останні події демонструють, що на Сході йде справжня війна. Молоді хлопці йдуть в бій за вільну, неподільну Україну.

Новини з «гарячих» точок наштовхнули на думку: «Чим же я можу допомогти в свої 16 років? Я не маю багато грошей на амуніцію та інші речі, що допоможуть вижити хлопцям у бою. Але ж я

можу приділити увагу пораненим, підтримати їх, розвеселити та сказати щире душевне — Дякую!». Саме з такими поривами лідери Дарницької районної ради старшокласників «Стріла» поїхали відвідати наших Героїв до шпиталю.

Йшли з хвилюванням — як все пройде? Але коли почали розмовляти з прикордонниками, грати в ігри, пригощати смаколиками, просто проводити разом час, всі страхи в мить розвіялися. З кожною наступною проведенною разом з пораненими героями хвилиною ти відчуваєш, що потрібен їм, бачиш як у їхніх очах з'являється радість та все більше розпалюється вогонь надії. Вони наймовірніше радіють дитячому малюнку, сплетеним школярами жовто-блакитним стрічкам... І навіть не віриться, що ці молоді хлопці, які сором'язливо відводять погляд на слова подяки та пропозицію відвідати саморобних гостинців ще недавно пройшли через горнило бойових дій із загарбниками, де і отримали свої поранення, захищаючи наші життя і майбутнє.

Поспілкувавшись з воїнами один раз, хочеться повертатись до них ще і ще, бо точно знаєш: вони чекають. Наш досвід показав, що кожен, незалежно від віку, може зробити свій внесок для підтримки рідної країни. Головне не бути байдужим, бо байдужість вбиває! Мені ж без кінця хочеться кричати «Дякую!». Я дякую Богу, матеріям та їм — Героям за те, що не байдужі, за те, що йдуть на самопожертву, за те, що борються та не здаються, за те, що мають віру та надію, що невдовзі все буде добре.

Поки в Україні живуть такі люди — доти її буде неможливо здолати!

Слава Україні! Героям слава! ■

ГЕРОЯМ ШАНА!

Почесний гість

Не прийом першачків, і не промови учнів випускних класів, а виступ звичайного прикордонника став емоційним епіцентром Дня знань київської спеціалізованої школи № 113.

Олег ПРИМАЧЕНКО

Керівництво школи та особисто директор — Наталія Щенявська запросили пацієнта Центрального клінічного госпіталю Держприкордонслужби старшого

прапорщика Станіслава Зварка стати почесним членом шкільної родини, на що той радо погодився. Старшина мобільної застави Чернівецького загону отримав поранення в зоні бойових дій на Сході нашої країни. Станіслав Павлович розповів дітям, їхнім батькам та вчителям про події в

зоні проведення антитерористичної операції, про високий моральний дух, мужність і самовідданість прикордонників на службі із

захисту державного кордону та територіальної цілісності України.

Розповідь прикордонника нікого не залишила байдужим.

Учасники свята аплодували йому, вигукували «Молодці», «Герої», дехто навіть непомітно витирив з очей сльозу. Після закінчення урочистої частини до Станіслава Павловича вишикувалася черга школярів і батьків, кожен з яких бажав сфотографуватися на згадку та особисто подякувати й передати вітання прикордонникам. Дивлячись на ці щирі емоції покоління, яке підрастає, посмішка на обличчях, сльози та слова вдячності ставало відверто тепло на душі та виникала впевненість, що в країні, де так шанують її захисників, буде справді величне майбутнє. ■

Нейтральний тупик: наслідки та перспективи

Суперечки щодо можливої участі України в Організації Північноатлантичного договору точаться в суспільстві ще із донезалежних часів. Адже одні політичні сили вважають, що вступ до НАТО – це єдиний спосіб забезпечити реальну воєнну безпеку та, зрештою, не втратити незалежності. Інші вбачають наслідками такого кроку лише провокування Росії. І при цьому противники євроатлантичної інтеграції наполягають: приєднання до євроатлантичної системи безпеки йде врозріз із Конституцією України.

Сьогодні з допомогою провідних політичних експертів ми спробуємо розібратися, наскільки ймовірна євроатлантична інтеграція суперечить законодавству України та наскільки можливий законний вихід із нейтрального тупика.

Костянтин КРИМСЬКИЙ

Насправді переконатися у наявності конституційної норми з цього питання доволі легко – достатньо лише уважно перечитати текст Основного Закону. Звісно, жодного згадування про участь України в міжнародних військово-політичних об'єднаннях Конституція не містить. Зовнішньополітична діяльність України, як це зазначено у статті 18, спрямована на забезпечення її національних інтересів і безпеки шляхом підтримання мирного та взаємовигідного співробітництва з членами міжнародного співтовариства за загально визначеними принципами й нормами міжнародного права.

Чи можна це трактувати як протипоказання до членства у НАТО? Навряд чи, адже у статті 1 договору, за яким, власне, й створено НАТО недвозначно сказано: «Сторони зобов'язуються, як це визначено у Статуті Організації Об'єднаних Націй, вирішувати всі міжнародні спори, учасниками яких вони можуть стати, мирними засобами і таким чином, щоб не ставити під загрозу міжнародний мир, безпеку та справедливість, а також утримуватись у своїх міжнародних відносинах від погроз силою чи застосування сили у будь-який спосіб, несумісний з цілями ООН». Тобто йдеться про мирне співіснування та дії у межах, встановлених Статутом ООН. Реально – декларується те ж саме, що й у 18 статті українського Основного Закону, але дещо іншими словами.

Другий, віддалено пов'язаний із можливістю укладення військового союзу, момент міститься у статті 17 – «На території України не допускається розташування іноземних військових баз». Утім, членство в НАТО не вимагає від країни, яка приєдналася до «агресивного блоку», обов'язкового розташування на своїй землі іноземних

військових об'єктів. На підтвердження цієї тези можна згадати, що далеко не в усіх країнах, які приєдналися до Північноатлантичного договору після розпаду Радянського Союзу розміщені військові бази НАТО та США. На сьогодні їх немає у Латвії, Литві, Польщі, Румунії, Чехії, Словаччині, Словенії та Хорватії. Отже Україна може бути повноцінним членом Альянсу без найменшого порушення своїх конституційних засад.

Натомість норма щодо позаблоковості таки міститься в документі, з якого й почалася розбудова незалежної України – в Декларації про державний суверенітет, прийнятій 16 липня 1990 року. «Українська РСР урочисто проголошує про свій намір стати в майбутньому постійно нейтральною державою, яка не бере участі у військових блоках і дотримується трьох неядерних принципів: не приймати, не виробляти і не набувати ядерної зброї».

Здавалося б, формулювання однозначне. Але чи могли депутати Верховної Ради Української СРСР більш ніж за рік до реального проголошення незалежності України передбачити події, у вирі яких Україна опиниться через 24 роки? І чи суперечить реальний захист інтересів держави у момент, коли територію України шматує сусід-загарбник, курсу, урочисто проголошеному ще у 1990 році, виходячи із виключно добрих і миролюбних побажань «стати в майбутньому постійно нейтральною державою, яка не бере участі у військових блоках»? Адже, можливо, колись таке майбутнє дійсно настане. Утім, нас це ніяк не обмежує в тому, щоб, виходячи із сьогоденних реалій, будувати систему безпеки, яка дозволить зберегти Україну допоки не настане це саме нейтральне майбутнє.

До того ж нейтралітет, проголошений в односторонньому порядку, мало чого вартий. Намір країни бути нейтральною має бути підтверджений її потен-

ційними противниками. Інакше може вийти як із Бельгією, яка проголосила свій нейтралітет 1839 року, але це аніскільки не завадило Німеччині та Австро-Угорщині оголосити їй 1914 року війну. Та й 1940 року Гітлер зважати на нейтральний статус сусіда не став. Як наслідок, 1949 року країна увійшла до числа засновників НАТО та розташувала у своїй столиці штаб-квартиру Альянсу.

Інша справа – нейтралітет Швейцарії. Його було визнано майже два сторіччя тому під час Віденського конгресу 1815 року. Рішення тоді приймали найпотужніші політичні гравці тодішньої Європи – Австрія, Велика Британія, Франція, Пруссія, Португалія та Росія. Україні ж, яка реального міжнародного визнання свого миролюбного курсу не має, серйозно розраховувати на поважне ставлення до такого вибору явно не варто.

Ще один нюанс полягає у тому, що роль Декларації – урочисто проголосити про курс, за яким відбуватиметься державне будівництво, виходячи з умов, що склалися на момент її проголошення. І починається вона зі слів «Виражаючи волю народу України». Отже, виходячи з того, що українські депутати як народні обранці повинні конвертувати у правові рішення волю народу, слід замислитися – чи підтримує такий стан сучасна українська громада. Якщо у законний спосіб, наприклад, за результатами всенародного референдуму буде доведено, що симпатії українців вже інші, то це теж має знайти своє відображення у документах, на підставі яких триватиме подальша розбудова держави.

Змінилися умови – має знати зміни й зовнішньополітичний курс. І до цього слід бути готовими. Адже, попри свою двохсторонню нейтральність, згадана нами Швейцарія має збройні сили, які можуть слугувати сучасній Україні зразком. Тому що після початку воєнних дій

нейтральний статус щодо країни-агресора автоматично скасовується.

Сьогодні позаблоковий курс України зафіксований у прийнятому 2010 року Законі «Про засади внутрішньої і зовнішньої політики». Водночас там же проголошувалося «продовження конструктивного партнерства з Організацією Північноатлантичного договору та іншими військово-політичними блоками з усіх питань, що становлять взаємний інтерес». Далі слід згадати, що серед основоположних принципів вітчизняної воєнної політики, які мали б запобігати виникненню воєнних конфліктів у Воєнній доктрині України (2004 рік), зокрема, вказано «дотримання без'ядерного статусу і політики позаблоковості». Виходячи з тих же позицій, народжена 2007 року Стратегія національної безпеки України «Україна у світі, що змінюється» визначає курс на «дотримання Україною політики позаблоковості з урахуванням геополітичних реалій та завдань щодо протидії сучасним викликам і загрозам».

Як мовиться, багатовекторність – у чистому вигляді. Але, на жаль, сьогодні вже можна відверто визнати – це вітчизняне

політичне ноу-хау не спрацювало. Адже дотримуватися політики нейтралітету з урахуванням геополітичних реалій та завдань щодо протидії сучасним викликам і загрозам з огляду на те, що сталося в Криму й відбувається на Донбасі, сьогодні попросту неможливо.

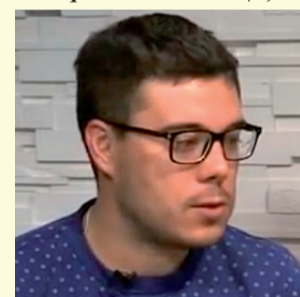
Для того, щоб не втратити найдорожчого – незалежної країни, вітчизняним політикам доведеться шукати вихід. І вони його уже посилено шукають. Так, у Парламенті зареєстровано законопроект про внесення змін до Закону України «Про засади внутрішньої і зовнішньої політики» (щодо відмови від позаблокового статусу), за яким на зміну провальній багатовекторності серед основних засад зовнішньої політики має нарешті з'явитися «забезпечення інтеграції України в європейський та євроатлантичний безпековий простір».

Звісно, ідеальних систем у цьому непростому світі бути не може. І неможливо досягти миру та спокою, не зазнавши при цьому втрат. Але ми всі маємо зрозуміти: у нинішній ситуації реально відстояти територіальну цілісність України допоможе лише тісна співпраця з НАТО. Альтернативи немає. ■

Олександр ПАЛІЙ, політичний експерт

«У Конституції України немає жодного задування про позаблоковість. Позаблоковість є в деклараціях 1990-их років. Але жодного конституційного зобов'язуючого документа, який би визначав нашу позаблоковість на сьогодні не існує. Більш того, є спроби закріпити цей статус у законі про основи національної безпеки і про основи зовнішньої політики. Але зараз у нинішніх умовах спростувати чи переглянути дані закони цілком можливо. Інша справа – політична доцільність».

Тарас БЕРЕЗОВЕЦЬ, політичний експерт:

«Один із міфів, який стосується НАТО, – це те, що ми не можемо стати членом Альянсу тому, що згідно з Конституцією Україна має позаблоковий статус. Проте це дуже просте питання, яке технічно вирішується: йдуть зміни до Конституції і позаблоковий статус може бути знятий. Утім, насправді, – це навіть не питання української Конституції. Це питання закону про основи зовнішньої політики, яку

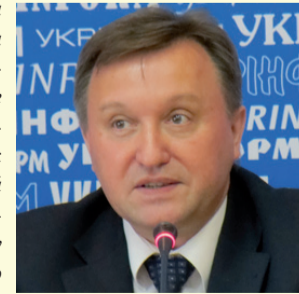
можна поміняти простою більшістю 226 голосів, а тим більше, що ми маємо перспективу в результаті найближчих виборів сформувати величезну коаліцію з конституційною більшістю у 300 голосів».

Тобто зараз можливо поміняти конституцію чи інший закон при потребі вступу до НАТО, який сьогодні підтримує за всіма соціологічними опитуваннями понад 50 відсотків українських громадян. Намір громадян є основою, на якій уряд України, Президент можуть обґрунтувати своє рішення стосовно доцільності приєднання України до Альянсу».

Сергій ДЖЕРДЖ, голова Громадської ліги Україна–НАТО

«Я вважаю, що нам необхідно внести зміни до законодавства України, зняти питання позаблоковості, особливо зняти це з військової доктрини України, де зазначена позаблоковість як така форма, котра нас захищає. Насправді, як ми бачимо, це був зовнішньополітичний провал. І я думаю, що тим, хто голосував за позаблоковість і любив таку форму нейтралітету, сьогодні соромно дивитися людям в очі. Тому що, власне, через цю позицію ми прийшли до війни».

Якби ми були членами НАТО, цієї агресії не було б, територія України була б захищена і розвивалася як нормальна європейська країна, а тепер ми один на один з агресором».

ЗАГАЛЬНА ЧАСТИНА

I. Соціально-політичні аспекти конфлікту

Масова свідомість, що протягом останнього півріччя пережила декілька значних потрясінь, починає звикатися з невизначеністю перспектив завершення у недалекому або більш віддаленому майбутньому антитерористичної операції.

Необхідно усвідомити: військові чинники взяття під контроль території не є вирішальними. Основними є соціальні передумови конфлікту, що спричинив сепаратистські настрої, а не тільки зовнішнє втручання.

На контрольованих територіях необхідно терміново налагоджувати більш привабливе життя, виходячи за межі тільки виплати пенсій, зарплат і забезпечення порядку.

Логіка партизанської війни стирає відмінність між поняттям перемог і поразок. Якщо партизани зберігатимуть хоч відносну боєздатність та можливість затягувати конфлікт, то вони можуть виграти війну, не вигравши жодної сутички.

Знищення штабів, ізольованість повстанських формувань не є критерієм перемоги. За певних обставин, чим самостійніші командири загонів у прийнятті рішень, тим ефективніше вони діють. І це актуально на Сході України, де центральна влада традиційно слабша. Люди схильні підтримувати авторитетних для них місцевих лідерів. Необхідно виграти не одну велику війну, а десятки маленьких, у кожній з яких буде особливий супротивник — із власною тактикою, організацією та навіть ідеологією.

Світовий досвід свідчить, що перемоги над партизанами здобуваються у коротких кампаніях. Партизани часто свідомо проводять акції, щоб спровокувати каральні операції, провина за які в будь-якому разі покладається на армію.

Якщо за декілька місяців антипартизанські дії армії не припиняться, армія почуватиметься зрадженою і може стати небезпечною з точки зору підтримання політичної стабільності в державі.

Військові мають витіснити партизанські загони з місць, де вони можуть отримувати матеріальні засоби, перекрити канали надходження людських ресурсів, озброєння, продовольства, медикаментів, а також знищити ватажків і бази.

Політики починають війни, вони їх і мають закінчувати.

ОСНОВНА ЧАСТИНА

II. Антитерористична операція

представляє сукупність узгоджених і взаємопов'язаних за метою, завданнями, місцем та часом оперативних, режимних, військових і прикордонно-представницьких дій збройних формувань різноманітних силових структур України.

Складові частини операції:

— агентурно-оперативна робота щодо припинення бандитського руху (психологічні операції);

— протидиверсійні спеціальні дії з недопущення проникнення вглиб країни, порушення керування та постачання військ. За класичною схемою головними є ВВ, СБУ при підтримці частин ЗС та підрозділів високомобільних десантних військ;

— протирозвідувальні спецоперації. Служба радіоелектронної боротьби (РЕБ), радіоперехоплення, маскування заходи та введення ворога в оману;

— протипартизанські спеціальні дії. Знищення баз, керівного складу, стримування маневру, перекриття державного кордону;

— інформаційно-психологічні спеціальні дії. Протидія пропаганді незаконних збройних формувань (НЗФ);

— пошуково-рятувальні спеціальні дії. Мета — пошук та повернення військовослужбовців, іноземців і окремих категорій громадян з контрольованих бойовиками районів;

— забезпечення спеціальних дій. Зачистка місцевості від бандитів, розмінування, карантинні заходи, гуманітарна допомога.

У збройних конфліктах разом із силами спеціальних операцій застосовуються й регулярні формування сепаратистських сил.

Найманці (керівний склад, відряджений із силових структур, інструктори, добровольці, відібрані приватними військовими компаніями тощо) складають у середньому 15% від загальної кількості бойовиків.

Слід враховувати що сучасні технічні можливості дають змогу лідерам бойовиків з числа офіцерів спецслужб мати доступ до даних космічної розвідки своєї країни.

Особливе місце серед НЗФ належить різноманітним терористичним організаціям та кримінальним структурам.

III. Організаційна структура незаконних збройних формувань:

Партизанський загін (самооборони) загальною чисельністю 300–500 осіб має у своєму складі два приблизно однакових

ПОРАДНИК ПРИКОРДОННИКУ

(учаснику боротьби з незаконними збройними формуваннями)

угруповання, кожне з яких поділено на 5–6 загонів.

Загін, як правило, складається з трьох груп:

— центральна (80–100 осіб) постійно перебуває з керівником і часто змінює місце дислокації;

— постійна (до 20 осіб) перебуває за місцем проживання. Глибоко законспірована. Спеціалізується на снайперській стрільбі, мінуванні та розвідці. Займається легальною суспільною діяльністю;

— помічники — (20–30) діють виключно при потребі, збирають інформацію, доставляють необхідні ресурси до місць бойових дій.

Ядром загону є бойова група. Відділення оснащуються ПК, РПК, СВД, РПГ-18, АГС-17. Група може мати ПЗРК, ПТРК, міномети, ЗУ тощо. Продовольство в кожній групі є на 5–7 діб.

Особлива увага приділяється створенню та розвитку інфраструктури:

- базових районів;
- баз;
- центрів підготовки;
- опорних пунктів.

Базові райони — це території, віддалені від комунікацій і місць дислокації урядових сил. Структурними елементами таких районів є штаб, навчальний центр, склади, ремонтні майстерні, госпіталь, жилі приміщення, укриття, сховища. Вони можуть бути обладнаними в інженерному відношенні, мати мережу оборонних споруд і прикриватися засобами протиповітряної оборони.

Система оборони баз має передбачати можливість переміщення і відходу під час бою, мати основні й запасні позиції.

Охорону баз забезпечують передові застави, які виставляють кільце постів і дозорів. Підходи мінуються, біля мін розкидаються цвяхи-шипи.

Розвідувальними ознаками баз та базових районів є:

- наявність лісового масиву зі зручними виходами до населеного пункту;
- наявність накатаних доріг, доступних для автомобілів-всюдиходів;

— наявність водоймищ (ріка, джерело, свердловина);

- робота двигуна силового агрегату;
- робота в даному районі засобів ППО.

IV. Тактика дій незаконних збройних формувань:

Оборонні чи наступальні дії повстанці за своєю ініціативою, як правило, не ведуть. Оборона здійснюється вимушено. Наступ повинен мати більш психологічний ефект, ніж традиційний кінцевий результат.

Високо цінується ініціатива, раптовість, маневр силами та засобами, фактор самостійності за умов добре поставленої розвідки й оповіщення.

При нападі головною є мета, поставлена при плануванні операції. Після нападу змінюється місце дислокації.

сипляючи пильність. Перед самим нападом приноситься їжа, спиртне чи підсипається снодійне;

— на світанку місцеві вступають у розмову, відволікаючи вартових і забезпечуючи непомітний підхід бойових груп.

Для дій у нападі група розділяється на три підгрупи:

- підгрупа нападу;
- підгрупа підричників;
- резервна підгрупа.

Після нападі, зазвичай, загони повертаються до місць базування.

4.2. Засідка організується в більшості на транспортних комунікаціях з метою знищення техніки, захоплення полонених, матеріальних цінностей, ураження та знищення противника.

Засідки розподіляються на:

- зустрічні (на маршрутах пересування, в т.ч. при висуненні підмоги);
- паралельні (проти бокових похідних застав тощо);
- кругові (здійнюються три і більше підрозділів, один з яких імітує відступ, зтягаючи у вогневий мішок);
- рухомі (наносючи удар в одному місці передислоковуються на іншу ділянку, повторюючи напад).

Особовий склад засідки ділиться на підгрупи (можливе комбінування):

- спостереження;
- нападу;
- захоплення;
- відволікаючих дій;
- прикриття.

Оманні та відволікаючі прийоми при підготовці засідок:

- рухаючись на малій швидкості висадити десант;
- особовий склад перебуває на броні, а «двійники» знаходяться всередині бойових машин. У закритому від спостереження місці основний склад спішується, а «двійники» займають їхнє місце;
- після висадки приховано висунутися до місця засідки;
- імітується поломка техніки. Екіпаж імітує ремонт. По прибутті противника для захоплення вогнева група, що перебуває всередині, знищує його;
- імітуються декілька зупинок бойових машин та висадка людей.

При засідках проти колон менша частина відкриває вогонь з одного боку дороги, військовослужбовці спішуються під прикриттям машин на іншу сторону, де знищуються головними силами партизанів. Тому при обстрілі колони, спішившись вслід за кидком гранати, необхідно рухатися в бік, звідки стріляють.

Завчасно мінується ділянка дороги у закритій місцевості, де обмежена видимість і ускладнений маневр, на поворотах, спусках, підйомах і вузьких місцях транспортних комунікацій (за мостом, тунелі тощо). Міни можуть встановлюватися на узбіччі, куди можливий рух транспорту. На виїздах з місць дислокації, де є дерева, лісових дорогах встановлюються розтяжки з мінами на висоті 3–5 метрів для ураження особового складу на БТР тощо.

Якщо непрохідна місцевість від дороги праворуч, то міна (фугас) встановлюється за рухом лівої гусениці. Після підриву техніка розвертається, перекриваючи дорогу.

Як правило, здійснюється розстріл, підриву головного (у великих колонах і середнього) та замикаючого транспортного засобу, снайпери знищують водіїв і старших машин. У місцях, де важко здійснити розчистку, влаштовуються завали. Вони можуть бути замінованими. На панівних висотах обладнуються позиції крупнокаліберних кулеметів чи інших вогневих засобів.

Засідка може бути і на відкритій місцевості. Бойовики при цьому дооблаштовують в інженерному відношенні русла рік, каналів і сухі русла. Засідка може будуватися і в два ешелони. Дії першої основної групи прикриває з більшої відстані другий ешелон, даючи змогу відходу.

Елітні підрозділи на засідку витрачають від 30 секунд до 2-ох хвилин.

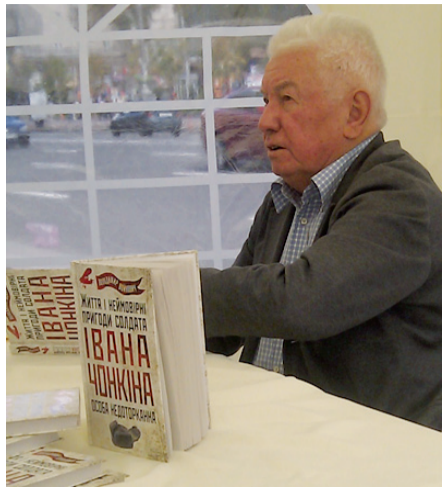
Продовження у наступному номері.

ОСОБИСТІТЬ

«Я вірю, друзі...»

Таких людей у Росії меншість. І вони про це знають. Але свою позицію до влади та її зовнішньої політики не приховують та говорять про це публічно. Це письменниця Людмила Уліцька або Андрій Макаревич, який не тільки засудив дії російської влади щодо вторгнення на Схід України, але й не побоявся приїхати та виступити на Донбасі перед українцями.

Андрій КУЧЕРОВ

літаками, згодом надихнула вже професійного творця 1960 року, за рік до першого польоту людини у космос, написати «Чотирнадцять хвилин до старту», який почали називати гімном космонавтів. До речі, за твердженням самого Володимира Миколайовича писати прозу значно складніше, ніж поезію. Тим не менш він є автором 40 текстів до музичних творів.

Володимир Войнович теж з когорти незгодних. Він один із тих небагатьох російських культурних діячів, хто різко засудив російську анексію Криму та підтримав український Майдан. Незважаючи на поважний вік (незабаром Володимиру Миколайовичу виповниться 82 роки), культовий письменник і поет не тільки має власну думку але й досить активно їздить та зустрічається з прихильниками своєї творчості.

Приїзд у столицю України був пов'язаний з участю у книжковому ярмарку напередодні Дня знань (Войнович став почесним гостем цього триденного заходу) та презентацією українського перекладу першої книги легендарної трилогії «Життя та незвичайні пригоди солдата Івана Чонкіна», що має назву «Особа недоторканна». Ці книги не одне покоління читачів неодноразово визнавало найсмійнішою політичною сатирою радянських часів. До речі, твори Володимира Миколайовича перекладено тридцятьма мовами світу.

Україна для письменника – рідний дім. Саме в Запоріжжі проходило його дитинство, там його родина зустріла війну. Після її закінчення Войнович разом з батьками переїхав у Керч, а з 1951 по 1955 рік проходив службу в армії, в авіаційній частині. Був він у Польщі, і в Чугуєві, де й досі існує частина, в якій служив молодий Войнович. Саме служба, пов'язана з

Життя Войновича круто змінилося наприкінці 1960-х років, коли письменник почав брати активну участь у русі за права людини, що неминуче викликало конфлікт із владою. За свою правозахисну діяльність і висвітлення у творах радянської дійсності в сатиричному руслі письменник піддавався переслідуванням: 1974 року його виключили зі Спілки письменників СРСР, натомість прийняли у члени ПЕН-клубу у Франції. 1975 року після публікації «Чонкіна» за кордоном Войновича викликали для бесіди у КДБ, де йому запропонували видаватися в СРСР. Тим не менш 1980 року письменник був змушений емігрувати з Союзу та був позбавлений радянського громадянства. За 10 років йому знову вручили паспорт громадянина СРСР. ... 1986 року Войнович видав роман-антиутопію «Москва 2042». Саме в ньому автор передбачив, що пострадянською Росією правитиме колишній співробітник КДБ, який служив у Німеччині. Сам же Володимир Миколайович на запитання київських журналістів, що може зупинити Путіна відповів коротко: «На його здоровий глузд вже розраховувати не можна. Тільки на страх»...

ТИМ ЧАСОМ

Борис Акунін:
«З путінською Росією
у мене немає точок дотику»

Валентина ЛАЗАРЧУК

Знаменитий російський письменник Борис Акунін (Григорій Чхартішвілі) дав інтерв'ю радіо «Ехо Москви», в якому поділився думками щодо майбутнього Росії та свого ставлення до офіційної політики Кремля.

«...Люди не винні. У них своє життя, свої турботи. Але сліпота, бездумність і байдужість у такі моменти історії дорого обходяться. Мою країну чекають тяжкі випробування. Напевно, навіть тяжчі, ніж ті, через які проходить зараз Україна...»

... Сьогодні багато людей мого кола й способу думок думають і говорять про

еміграцію. Вони готові боротися з правильним режимом за краще (у нашому уявленні) життя, але не готові боротися з вісімдесятьма—скільки там відсотками співвітчизників, яким цей режим, судячи з усього, подобається. Загальний настрій в моєму середовищі такий: «Ну і сидить з вашим Путіним. Коли порозумнішає – дзвонить».

... З путінською же Росією у мене немає точок дотику, мені чуже в ній усе. І перебувати тут в період загального помутніння розуму мені стало складно. Тому емігрувати я, звичайно, не маю наміру, але основну частину часу, мабуть, почну проводити за межами країни. Тверезому з п'яними в одному домі незатишно. Періодично відвідуватиму – дивитимуся, чи не закінчився запій...»

XI Міжнародна спеціалізована виставка

ЗБРОЯ
ТА
БЕЗПЕКА

ОРГАНІЗАТОРИ:
МІНІСТЕРСТВО ВНУТРІШНІХ СПРАВ УКРАЇНИ
МІЖНАРОДНИЙ ВИСТАВКОВИЙ ЦЕНТР

СПІВОРГАНІЗАТОР:
ЗАТ ОВК "БІЗОН", Росія

ГЕНЕРАЛЬНИЙ ПАРТНЕР:
ТОВ "ТАКТИЧНІ СИСТЕМИ"

ЗА ПІДТРИМКИ:
СЛУЖБИ БЕЗПЕКИ УКРАЇНИ
ДЕРЖАВНОЇ ПРИКОРДОННОЇ
СЛУЖБИ УКРАЇНИ
ДЕРЖАВНОЇ СЛУЖБИ ЕКСПОРТНОГО
КОНТРОЛЮ УКРАЇНИ

24–27
вересня 2014 р.

Генеральний
медіа-партнер:
Сховище
оружжя

Генеральний
інтернет-партнер:
IA SECURITY

Технічний
партнер:
Real Media

МІЖНАРОДНИЙ
ВИСТАВКОВИЙ ЦЕНТР
Україна, м. Київ, Броварський пр-т, 15
"Лівобережна"

+38 044 201-11-63
zbroya@iec-expo.com.ua
www.iec-expo.com.ua,
www.tech-expo.com.ua

ПОЕТИЧНИМ РЯДОМ

Моєму плем'янику Дмитрию Сырбу
і всім остальним погибшим воїнам посвящається

Ты был из тех, что лучше не бывает.
Живой огонь горел в твоих глазах.
Пример мужчинам – пусть все это знают.
И пусть оспорят то, что я сказал.

Пусть все, кто, сидя дома у камина,
И обнимают жён, сыновей и дочерей.
В свою посмотрят душу, а не в «спину»
И пусть дадут ответ душе своей.

Ведь дома можно всё – растить скотину,
Выращивать прекрасный виноград.
По телевизору смотреть, как рвутся мины
И как окопы накрывает «Град».

И как нам дальше жить скажи оттуда:
Ведь там, наверное, и Бог, и Правда есть.
И почему живут среди нас Иуды,
И что же значит для мужчины слово «честь».

Прости меня, солдат, я тоже виноват
В том, что тебя когда-то поддержал.
Но ты – герой! И я горжусь отныне.
Такой бы смерти я б себе желал.

Ты всем нам объясни: быть может в суете
Мы что-то пропустили невзначай.
И в этом скорбном смерти поцелуе
Зажглась неведомая нам ещё свеча.

Уж если ты бандеровец и Штольцель,
И батя Момот и друзья из Оршанца.
Как объяснить, что совесть – не разменный кошель.
Что значит – верным быть Присяге до конца.

Прости нас, брат. Но если есть такие,
То есть страна и Родина, и Флаг,
И Гимн, и люди, и места родные,
И память вечная в Вас любящих сердцах.

Григорій БОЗ

ВІД ЩИРОГО СЕРЦЯ!

Заступника начальника відділу прикордонної служби «Саловка» з персоналу старшого лейтенанта **Олександра ТВЕРДОХЛІБА** із 25-річчям вітають колишні одногрупники, друзі та рідні. Зичимо міцного козацького здоров'я та звернення усіх мрій. Достатку та сімейного благополуччя. Головне – завжди залишайся собою, і тоді все вийде. Стрімкого кар'єрного зростання та людського щастя тобі бажаємо!

Хай завжди посміхається доля,
Несуть тільки радість з собою роки,
Хай щастя й здоров'я не зрадять ніколи,
Хай збудуться мрії, бажання й думки!

ПРО ЖИТТЯ
ДЕРЖАВНОГО
РУБЕЖУ
компетентно,
яскраво,
цікаво всім

читайте у газеті
«Прикордонник України»
та журналі «Кордон», передплата
на якій не закінчується ніколи

Передплатний індекс:
газети – 61023, журналу – 43736

Засновник:
Адміністрація
Державної
прикордонної
служби України

ПРИКОРДОННИК
УКРАЇНИ

Свідоцтво про реєстрацію:
КВ № 8071 (28.10.2003 р.)
Передплатний індекс:
61023

Видається
з липня 1943 року

Головний редактор
Олег БОЙКО

Заступник головного
редактора Костянтин
ПЯСЕЦЬКИЙ

Чергова по номеру
Валентина ЛАЗАРЧУК

Тижневик надруковано у друкарні ТОВ «Мега-Поліграф»
Адреса: м. Київ, вул. М. Вовчка, 12/14. Тел.: 581-68-15

Замовлення: 37235
Наклад: 5250 прим.

З питань розміщення реклами на шпальтах газети звертатися
у відділ реклами та договірної роботи Інформагентства
Держприкордонслужби України за тел.: (044) 566-43-30

Відповідальність за достовірність фактів, цитат,
власних назв та інших відомостей несуть автори
публікацій, а рекламної інформації – рекламода-
вець. Редакція не листується з читачами. Редакція
може не поділяти точку зору автора. Рукописи
не повертаються і не рецензуються. Редакція
залишає за собою право редагувати матеріали.
При використанні наших публікацій посилання на
газету обов'язкове.

Наша адреса:
02099, м. Київ,
вул. Ялтинська, 11

Тел./факс:
566-43-30 (багатоканальний)
239-85-73, 239-85-77

E-mail: redactor@pvu.gov.ua
kordo@ukr.net